

uendelig mange Gange aandeligt nærmere. Jeg gad vide, om man overhovedet vil være i Stand til at paavise nogen stærk Forskel mellem hele den Bevægelse, vi kalder Indremissionen, og det, der er fremme blandt Metodisterne, saadan som vi kender dem hos os. Det er udtalt skarpt fra metodistisk Side, at hvis man havde kendt den indremissionske Retning i Danmark, havde man aldrig begyndt at arbejde her.

Jeg tror, man maa være klar over, at hvis man skrider til det, som den højt-ærede Minister ønsker med dette Lovforslag, saa er det et Præcedens, der maa drage en Række Konsekvenser efter sig. Tilhængere af alle de lavkirkelige Bevægelser, som er kommet frem i Danmark, og som har faaet Tilslutning fra Medlemmer af den danske Folkekirke, som paa et eller andet Punkt har følt, at der var noget rigtigt i det, der kom frem, og følt sig draget over i disse sekteriske Kirkesamfund eller Denominationer, hvad man nu vil kalde det, vil med samme Ret kunne sige: Vi er udgaaet fra den danske Kirke, vi er gode danske Mænd, vore Forfædre har været med til at give dette Kirkegods og bygge disse Kirker; hvorfor i al Verden skal vi ikke have Lov til at bruge Kirkerne? Vi blander os ikke i de lutherske Kirkemenigheders Forsamlinger, vi ønsker blot at bruge Kirkehusede.

I vore Dage er der en eminent Udbredelse af den religiøse Bevægelse, man kalder Spiritisme. Mange af disse Spiritister er, hvad Lære og Gudstjeneste angaar, fuldt ud lutherske; vi har stærke Vidnesbyrd om det fra den islandske Kirke, hvor den Dag i Dag den ene af de teologiske Professorer er erklæret Spiritist og en Række af Præster er Spiritister. Det er ganske givet, at der meget hurtigt vil komme et Andragende fra det spiritistiske Samfund, som vil kunne bevidne paa anderledes fyldestgørende Maade end Rørdam og hans Menighed, at de er gode Lutheranere og hører til den danske Kirke og ønsker ikke paa nogen Maade at udtræde. Jeg gad vide, hvordan man, naar man først er skredet til dette, kan modsætte sig Andragender, der kommer fra Folk, som ønsker at benytte Kirkerne til spiritistiske Seancer.

Jeg vil endelig sige — hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen berørte —, at jeg kan ikke se, hvorfor saa Katolikerne skal holdes ude, for saa vidt de er danske og udgaaet herfra. Adskillige har jo i den nyeste Tid meldt sig ud

af den danske Folkekirke og er gaaet over til Katolicismen, netop fordi det saa ud til — saaledes som det en Tid truede med, da man havde den radikale Regering og vilde skaffe Plads for Forkyndelser som Arboe Rasmussen —, at den danske Kirke ikke vidste, hvad Kristendom er; saa forstaar jeg, hvorledes danske Kristne melder sig ud og melder sig til et eller andet Samfund, f. Eks. det katolske. Men vedtager man en Lov som den her foreslaede, kan jeg ikke indse, hvorfor Katolikerne ikke med samme Ret kan komme og sige: „Vore Forfædre har bygget disse Kirker allerede før Reformationen, maa vi bede om Adgang til at laane Kirkerne“, idet de tilmed kan henvise til Udlandet, hvor man har rene Simultankirker — hvilket ganske vist er uheldigt. Det er ogsaa navnlig det, der for mig er det afgørende for, at jeg vil modsætte mig en saadan Ordning.

Man maa altsaa være klar paa, at dette kan ikke blive staaende alene, men vil faa Konsekvenser; thi det er en enestaaende Favorisering af denne Menighed, som der ikke er nogen som helst rationel Grund til, tværtimod vilde der i Masser af Tilfælde med ganske anderledes god Motivering kunne komme Forlangender om at faa Kirkerne aabnet.

Og jeg vil tilføje, at det forekommer mig, at Lovforslaget ved den Form, det har, ikke blot giver denne Menighed en favoriseret Stilling, men det lægger i allerhøjeste Grad Kirkemaskineriet Hindringer i Vejen hele Landet over. Man behøver kun at tænke sig, at 5 Familier i København melder sig ind i Rørdams Menighed; saa vil de efter dette kunne komme og kræve Frue Kirke eller en anden Kirke aabnet, Kirker, som er saa optaget, at man bogstavelig knap kan overkomme det nødvendige; saa kan de komme og kræve Plads der, selv om de naturligtvis skal aftale Tiden. Det er at favorisere deres Stilling paa en Maade, som er fuldstændig ud i det aventyrlige.

Jeg har gjort opmærksom paa, at man i Udlandet har høstet alvorlige Erfaringer med Simultankirkerne. Det, at to Kirkesamfund har til Huse i samme Kirkebygning og afvekslende benytter den til deres forskellige Gudstjenesteformer, hører til den Slags Ting, der underminerer Hjemstavnsfølelsen i Kirken. Der er saa mange i Venstre, som bestemt bygger paa Grundtvig, og vi har hørt, at man ogsaa fra Socialdemokratiets Side har saa varm Interesse for Grundtvig og Kold og disse Bevægelser. Jeg vil minde om, at det, som